
Fingerbeskytter fra 1926

FRA ARKIVET

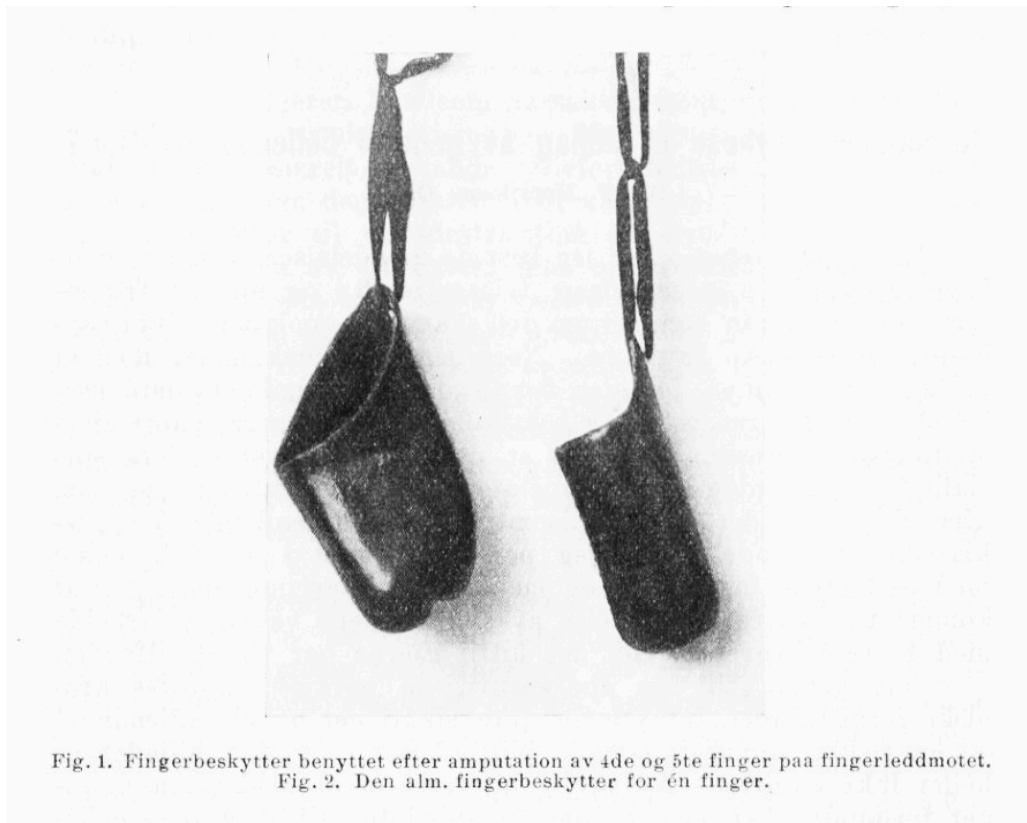
JULIE DIDRIKSEN

julie.didriksen@tidsskriftet.no

Tidsskriftet

Fingerskader var på 1920-tallet en vanlig grunn til at folk ble helt eller delvis arbeidsuføre i perioder, og det var vanskelig å finne en god løsning for å unngå sykmelding. Otto Holmboe, assistentlege ved Oslo kommunale lægevaktstasjon, informerte i Tidsskriftet nr. 8/1926 om en stiv fingerbeskytter som han hadde hatt gode resultater med (Tidsskr Nor Lægeforen 1926; 46: 384–6).

Faksimile

Stiv fingerbeskytter.

Av Otto Holmboe, Oslo.

Fingerskader er en av de hyppigste aarsaker til hel eller delvis arbeidsudygtighet. Ofte kan skaden være saa liten, at lægen ærgrer sig over at maatte sykmelde; men har man ikke andet end en hanskemokk eller en bløt lærsmokk at beskytte den skadede finger med, blir resultatet i almindelighet, at patientens krav paa at sykmeldes blir tat til følge.

Som assistentlæge ved Oslo kommunale lægevaktstation har jeg i flere aar arbeidet for at finde en maate at beskytte skadede fingre paa slik, at sykmelding kan undgaaes eller arbeidsudygtigheten forkortes.

Efter at ha prøvet en række bløte, halvstive og stive fingersmokker er det endelige resultat blit en stiv fingerbeskytter, som jeg mener fortjener at bli kjendt og benyttet av lægerne.

Det er nemlig ingen tvil om, at man ved denne, som vi nu i flere aar i stadig stigende utstrækning har benyttet paa lægevaktstationen, kan undgaa resp. forkorte arbeidsudygtigheten ved fingerskader i en grad, som vil spille en ikke ubetydelig økonomisk rolle, hvis bruken av den stive fingerbeskytter blir almindelig over det hele land.

«Er beskytteren rigtig lagt, kan den skadede i almindelighet utføre sit arbeide selv med ret betydelige fingerskader som saar, nylig utførte amputationer og reponerte luksationer og enkelte frakturer»

Fingerbeskytteren lages av lær, som ikke er helt gjennomgarvet, men har en «raa rand» i midten. Denne tilberedning av læret gjør, at fingerbeskytteren blir meget haard og motstandsdygtig. Ved beisning (lakering) utvendig og indvendig gjøres den ugjennemtrængelig for vand, og derved meget holdbar. Den maa være saa stor, at den kan gaa utenpaa fingerbandagen og sitte godt til denne, saa den ikke forskyves og «slarker» (NB! Dette siste maa paasees ved hver skiftning). Beskytteren fæstes ved et baand rundt haandleddet.

Er beskytteren rigtig lagt, kan den skadede i almindelighet utføre sit arbeide selv med ret betydelige fingerskader som saar, nylig utførte amputationer og reponerte luksationer og enkelte frakturer.

Fingerbeskytteren har hittil kun været forarbeidet av bandagist Leuba, Kristian IV's gt. 15. Den har glædeligvis allerede fundet adskillig utbredelse ogsaa utenfor lægevaktstationen, slik at Leuba forleden dag meddelte mig, at han nu maa anvende hele huder for at tilfredsstille behovet, mens han tidligere kunde greie dette bare med tiloversblevne lærstykker.

Beskytteren, som kan forarbeides i alle mulige façoner, koster for enkelt finger 2–3 kroner, for flere fingre noget mere.

Man har indvendt, at den stive fingerbeskytter immobiliserer fingeren, saa den stivner til ved langvarig bruk. Efter min erfaring medfører denne omstændighed ingen fare, naar man ved skiftningerne øver fingerens bevægelighet, og man fjerner beskytteren i rigtig tid. Kredssykekassen og R. F. A. gjør ingen vanskeligheter med refusion, naar regningen attesteres av lægen.

Publisert: 5. januar 2024. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.23.0829
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 7. juli 2026.